

Αλληλεγγύη στην Sonja και τον Christian!

Στις 14 Σεπτεμβρίου του 2011 η Sonja Suder, 79 ετών και ο Christian Gauger, 70 ετών εκδίδονται από τη Γαλλία στη Γερμανία, μετά από 33 χρόνια στην εξορία. Ο Christian πέρασε τα σύνορα μέσα σε ασθενοφόρο! Η Sonja μεταφέρθηκε στις φυλακές της Φρανκφούρτης, Prenngesheim, ενώ ο Christian μεταφέρθηκε σε πτέρυγα νοσηλείας. Παρόλο που μετά από μια καρδιακή ανακοπή που υπέστη τον Οκτώβρη του 1997 βρίσκεται κάτω από συνεχή νοσηλευτική και φαρμακευτική περίθαλψη, χρειάστηκε περισσότερο από ένας μήνας για να δοθεί ανασταλτικός χαρακτήρας στην προφυλάκισή του, ενώ αυτή τη στιγμή έχει μόλις δύο παρόν την εβδομάδα στους μπάτσους. Η Sonja ακόμα κρατείται στο Prenngesheim, και αυτή τη στιγμή μάλλον είναι η γηραιότερη προφυλακισμένη στην Ευρώπη. Η εισαγγελία άσκησε δίωξη εις βάρος τους και προτίθεται να προχωρήσει σε δίκη μέσα στο 2012.

Η αντίσταση διαθέτει μεγάλη ιστορία

Ως μέρος του αγωνιστικού κινήματος οι Επαναστατικοί Πυρήνες αναζητούν την επαναστατική προοπτική που διαφαίνεται στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (Ο.Δ.Γ.) ήδη από το 1973 και ψάχνουν νέες милитарιστικές μορφές και περιεχόμενα της αντίστασης. Οι R.Z. ήταν, μαζί με τη RAF και το Κίνημα 2 Ιούνη, η τρίτη ομάδα αντάρτικου πόλης, που σα στόχο δεν έθετε την πρωτοπορία, αλλά έπραττε μέσα από το νομιμοποιημένο αγωνιστικό κίνημα.

Στα μέσα της δεκαετίας του '70 από τον περίγυρό τους δημιουργείται η φεμινιστική οργάνωση Rote Zora. Οι R.Z. και η Rote Zora ανέστειλαν τη δράση τους στην αρχή της δεκαετίας του '90.

Η Sonja και ο Christian μεταξύ άλλων, κατηγορούνται για δύο από περίπου μια ντουζίνα, επιθέσεις ενάντια στην πυρηνική ενέργεια, που διεξήγαγαν οι R.Z.: Αυτή της 22ας Αυγούστου του 1977, ενάντια στην γερμανική εταιρεία MAN, λόγω της συνεισφοράς της στην κατασκευή νοτιοαφρικανικών πυρηνικών βομβών. Η MAN εξήγαγε συμπυκνωτές για τις εγκαταστάσεις εμπλουτισμού του ουρανίου, στο ρατσιστικό καθεστώς του Άπαρτχάιτ. Η δεύτερη επίθεση, λίγο αργότερα, ήταν ενάντια στην εταιρεία KSB, την τότε δεύτερη μεγαλύτερη σε μέγεθος εταιρεία κατασκευής αντλιών, για τα εργοστάσια πυρηνικής ενέργειας. Εκτός από τα παραπάνω, η Sonja και ο Christian, κατηγορούνται ότι, ως μέλη των R.Z., διεξήγαγαν έναν εμπρησμό, στις 18 Μαΐου του 1978, στο παλάτι της Χαϊδελβέργης, ώστε να αναδειχθεί η αντίφαση ανάμεσα στην σικάτη τουριστική πρόσοψη της πόλης και της εντεινόμενης κατεδαφιστικής πολιτικής, ολόκληρων οικοδομικών τετραγώνων.

Κατασκευασμένες καταθέσεις

Στις τρεις αυτές υποθέσεις η κατηγορίες στηρίζονται στις υποτιθέμενες 'καταθέσεις' του Hermann F., οι οποίες, όμως, κατασκευάστηκαν κάτω από συνθήκες βασανιστηρίων. Στα γόνατα του Hermann εξεράγει το καλοκαίρι του 1978 ένας εκρηκτικός μηχανισμός, που υποτίθεται ότι προορίζονταν για μια ενέργεια των R.Z. στο προξενείο της στρατιωτικής δικτατορίας της Αργεντινής στο Μόναχο. Ο Hermann επέζησε, αλλά έχασε τα δύο του μάτια, τα δύο του πόδια, και υπέστη βαριά εγκαύματα. Κάτω από μεγάλους πόνους και ηρεμιστικά, απομονώνεται σε ένα νοσοκομείο, που αργότερα θα μετατραπεί σε αστυνομικό σταθμό. Τα μόνα 'άτομα με τα οποία έχει επαφή' είναι οι μπάτσοι της κρατικής ασφάλειας, οι εισαγγελείς και οι δικαστές, οι οποίοι καταχωρούν πολλές παρατηρήσεις. Ο Hermann μένει για 18 εβδομάδες σε αυτήν την κατάσταση, εντελώς αβοήθητος και με μειωμένη την αντιληπτική του ικανότητα. Οι επαφές με φίλους-ες και τον δικηγόρο της εμπιστοσύνης του εμποδίζονται και χειραγωγούνται. Ο Hermann F. απέρριψε όλες τις καταθέσεις που είχε δώσει, όταν τελικά ξέφυγε από την απομόνωση, ως όχι δικές του και κατασκευασμένες.

33 χρόνια στην εξορία

Το φθινόπωρο του 1978, δηλαδή ένα χρόνο μετά από το 'γερμανικό φθινόπωρο', και εν μέσω του κρατικού διωγμού των αγωνιστών, η Sonja και ο Christian αντιλαμβάνονται ότι είναι υπό στενή παρακολούθηση, και φεύγουν με άγνωστο προορισμό. Μόνο αργότερα πληροφορούνται για τις εναντίον τους κατηγορίες. 22 χρόνια μετά από την εξαφάνισή τους, το έτος 2000, η Sonja και ο Christian συλλαμβάνονται στο Παρίσι. Εν τω μεταξύ, μια ακόμη κατηγορία προστέθηκε. Ύστερα από 24 χρόνια ο μάρτυρας κατηγορίας Hans Joachim Klein, θυμήθηκε ότι η Sonja υποτίθεται ότι μετέφερε τα όπλα για την επίθεση ενός παλαιστινιο – γερμανικού κομάντο, το 1975, ενάντια στο συνέδριο της OPEC, των υπουργών πετρελαίου στη Βιέννη (ο Klein είχε πάρει μέρος στην ενέργεια, αλλά αποστασιοποιήθηκε σύντομα και με τη βοήθεια κάποιων οικολόγων – πρασίνων της Γερμανίας και κάποιων πρώην αγωνιστών, και εν γνώση των γερμανικών μυστικών υπηρεσιών, έζησε ως το 1999 στη Γαλλία. Μετά από την πολιτικά θεμιτή σύλληψή του, και την διεξοδική του κατάθεση, καταδικάστηκε το 2000 στη Γαλλία, όμως, σύντομα αποφυλακίστηκε και του δόθηκε χάρη). Το δικαστήριο της Γαλλίας στην δίκη του Klein το 2000, είχε απορρίψει τις κατηγορίες εναντίον της Sonja ως αβάσιμες, αλλά στο ένταλμα και της εναντίον της κατηγορίες, γίνεται ξανά αναφορά

στις καταθέσεις αυτές.

Παρόλο που η Γερμανία είχε την απαίτηση να εκδοθούν οι δύο, το έτος 2000 ένα γαλλικό δικαστήριο απορρίπτει την αίτηση έκδοσης, και αποφασίζει ότι οι δύο μπορούν να μείνουν στη Γαλλία, καταβάλλοντας μια εγγύηση μερικών εκατοντάδων ευρώ. Το 2007 η γερμανική δικαιοσύνη, υπό τις συμβουλές της παρισινής διεύθυνσης της κρατικής ασφάλειας, εκδίδει ένα τυπικά νέο, 'ευρωπαϊκό' ένταλμα σύλληψης, όπως ήταν εφικτό με τις αλλαγές που έγιναν στο ευρωπαϊκό δίκαιο. Το 2010 η γαλλική δικαιοσύνη, υπό τον Σαρκοζή, συμφωνεί, παρόλο που το ένταλμα δεν περιείχε τίποτα καινούργιο.

Καμία συμφωνία, καμία κατάθεση

Η Sonja και ο Christian προέρχονται από το αγωνιστικό κίνημα των δεκαετιών του 1960 και του '70, ήδη από τότε αγωνίστηκαν ενάντια στις φυλακές και την καταστολή. Όταν, πριν από δέκα χρόνια, η γερμανική εισαγγελία τους έκανε πρόταση να μην φυλακιστούν και να αφεθούν ελεύθεροι με εγγύηση, σε περίπτωση που επέστρεφαν οικιοθελώς στη Γερμανία και κατέθεταν, δε δέχτηκαν τη συμφωνία αυτή. Πάντα αρνήθηκαν να κάνουν την οποιαδήποτε κατάθεση. Σε μια συνέντευξη το 2010, η Sonja λέει: 'Εάν πο πριν έχεις αποφασίσει ότι 'εάν κάποια στιγμή συμβεί κάτι, τότε ούτε λέξη, καμία κατάθεση', τότε διαθέτεις ένα αίσθημα σιγουριάς'.

Η διαδρομή της ζωής των δύο δείχνει ότι μια ζωή χωρίς αστική καριέρα και συμβιβασμό στο κυρίαρχο σύστημα ήταν και είναι δυνατή. Από τη γενιά του '68 όπως ήταν εκείνοι, δεν έγιναν όλοι πράσινοι, σοπορτουμιστές ή πολιτικοί που διψούν για εξουσία. Οι αγωνιστές δεν αναγκάζονταν κάποια στιγμή να θυσιάσουν την πολιτική και προσωπική τους ακεραιότητα για κάποιες «υλικές ανάγκες». Η έκδοση τους και η δίκη εναντίον τους γινόταν και γίνεται με τέτοια εμμονή μόνο και μόνο επειδή αρνήθηκαν να συνεργαστούν με την δικαιοσύνη της κρατικής ασφάλειας.

Το αληθινό έγκλημα...

Όπως συμβαίνει σε όλες τις πολιτικές δίκες, η νομιμοποιημένη αντίσταση θα πρέπει να παρουσιαστεί ως εγκληματική ενέργεια. Το αληθινό έγκλημα όμως, ήταν η υπερόπλιση ενός ρατσιστικού καθεστώτος, και όχι η μιλιταριστική αντίσταση σε αυτό. Το αληθινό έγκλημα ήταν και είναι η καταστροφή βιώσιμων και φτηνών συνοικιών της πόλης, και όχι η αντίδραση στην αστική ανάπτυξη. Και το αληθινό έγκλημα ήταν και είναι το πρόγραμμα πυρηνικής ενέργειας και όχι η αντίσταση σε αυτό.

Ενώ η κυβέρνηση της ΟΔΓ μέχρι σήμερα στηρίζει την εξαγωγή πυρηνικών υλικών των γερμανικών εταιριών, και καμία εταιρία δεν έχει κατηγορηθεί για τη στήριξη του καθεστώτος του Απαρτχάιντ, η Sonja και ο Christian θα δικαστούν για δράσεις ενάντια σε αυτούς τους εγκληματίες μετά από 30 χρόνια και μόνο επειδή το ευρωπαϊκό δίκαιο άλλαξε εις βάρος των φυγάδων και αυτών που ζητούν άσυλο, μπήκαν στη φυλακή.

Ελευθερία και ευτυχία για τη Sonja και τον Christian!

Η περήφανη στάση τους, παρά τη βαριά αρρώστια του Christian και παρά τις δεκαετίες στην εξορία, απαιτεί τον σεβασμό και τη διεθνή αλληλεγγύη όλων όσων μάχονταν και μάχονται ενάντια σε φυλακές, κρατική δικαιοσύνη, τη μαφία των πυρηνικών, τον ρατσισμό και την αστική ανάπτυξη – δεν είναι τυχαίο ότι στο wendland κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων ενάντια στο castor (μεταφορά πυρηνικών) το 2011 υπήρχαν πανό και προκυρήξεις που αναφέρονταν στη μακρά παράδοση του κινήματος ενάντια στα πυρηνικά από τη δεκαετία του '70 και καλούσαν σε αλληλεγγύη στη Sonja και τον Christian. Στις 21 Σεπτεμβρίου 2012 ξεκινάει το δικαστήριο ενάντια στους δυο. Κάθε βδομάδα θα έχουν 2 μέρες δικαστήριο και η υπόθεση θα κρατήσει χρόνια μέχρι να βγει η τελική απόφαση.

Στη Sonja και τον Christian ας εκφραστεί η διεθνής αλληλεγγύη – ας φροντίσουμε να μη νιώσουν μόνοι στα χέρια του εχθρού!